

NE ZNAM ZA OČI I NEBESA PLAVA

Pesma Jevrejina u logoru

*Ne znam za oči i nebesa plava,
već davno gorka krv smrti ispod veda,
ali iza svega i svetlost me vređa:
zašto već ko u jesen osušena trava
telo mi ne spava?*

*Što se već ne oprost
duša tamna i siva;
tuda, umorna, neka ostavi kosti,
kako je posle svega ostala i živa,
da li su je iz pepela iskopali bajoneti
čelični i kleti?*

*Znam da su decu, moju, čiju?
uz bolni zov njihov i stražarsku viku
spalili, njih, svetlost mi očiju,
pa zato više ne znam za polja i zelene gore,
za oči svoje mutne, ni za zore,
pa sad ću zato reći vojniku
da pusti da se raspem i legnem preko svojih kostiju
za uvek, ko na koren što se prostire jesenji istrošeni list
proziran i čist.*

*I tako misao moja
prepreda sred crnog, logorskog stroja.
Go na mrazu stojim, šmrk vode se sliva,
pa me golog u sneg i led raskošno i sjajno oblači,
pod staklenim oklopom da budem jači
i vidim šta se zbiva.
I ja se tada mislim, jer posle svih suza,
koje iskapih, smeh mi još samo osta,
jer posle krvi prolivene, šibanja i uza,
primih smeh ko gosta.*

I ženu izgubih, drago ko zavičajna tražnja njeno telo,
u pepeo i magle se razasulo i raznelo,
pa sad me jeza hvata od želje tajne i skrivene
da ne padne na logorske žice,
pa molim oblake ko mile bele tice,
da mi sastave nju, i živu od kosti i mesa,
donesu do mene,
da mi je lagano na ruke spuste
i vrata iz nebesa.

I kad mi na dlan padnu kapi kiše,
pogledam da li je suza, ili se krv gusne
pa gledam kako se celo nebo giba, da li od dece moje?
Zašto mi ne dođu? — mene se ne boje,
ili to ona visoko nad stražarnicom diše
pa po krila oblaka pružam ruke i usne.

Pa posle utrnem, ko umirući pred smrt kada spava,
ne pratim više noć, ili je mrak, ili sviće,
ne tiču me se aviona srebrna jata,
niti da li su žice, ili kraj mene živo biće,
nit da l sam sindžir sebi oko vrata —
ne znam za oči i nebesa plava.